

Dankbaar voor het kinderdorp: Verder zonder familie

Darlyn Saintsurin is 16 jaar oud en woont sinds de aardbeving in 2010 op het kinderdorp. Zij heeft in haar jonge leven al heel wat meegemaakt.

Darlyn: "Mijn moeder is twee jaar voor de aardbeving overleden. Ik had geen goede relatie met haar, ze sloeg me omdat ik meer naar mijn vader trok dan naar mijn moeder. Na de dood van mijn moeder zorgde mijn vader alleen voor mij en mijn zusje en broer. We woonden in een stenen hut en mijn vader werkte op het kinderdorp. Het was een normaal gezin, maar we waren wel arm. We stonden altijd vroeg op, meestal rond 5 uur 's morgens. De meeste mensen op

Haïti staan zo vroeg op. Van 8 tot 1 uur ging ik naar de school op het kinderdorp. Na school hielp ik thuis met eten klaar maken en deed ik mijn huiswerk. We gingen altijd vroeg naar bed omdat er meestal geen elektriciteit was. Dit was het leven wat we gewend waren, we wisten niet beter."

Op het moment van de aardbeving zat Darlyn (toen acht jaar oud) buiten met haar vader en haar zusje. De muur waar ze tegenaan zaten viel om en haar vader en zusje werden daarbij gedood. Darlyn overleefde de aardbeving maar was wel gewond. Ze lag een maand in het ziekenhuis en werd daarna opgenomen in het

kinderdorp. Haar broer is naar familie gegaan in het binnenland. "Ongeveer een maand na de aardbeving kwam ik op het kinderdorp wonen, dit was in februari 2010. Opeens zag mijn leven er heel anders uit, zonder mijn familie en in een andere omgeving. Ik had wel even tijd nodig om aan het leven op het kinderdorp te wennen. Gelukkig had ik al snel vriendinnen waar ik het goed mee kon vinden."

Ondanks alles wat ze heeft meegemaakt is Darlyn nog steeds positief, ook over de toekomst. "Ik heb heel veel geleerd op het kinderdorp en ik voel me hier veilig. Ook ben ik erg blij met de school want die is heel goed. Het is mijn wens om later fotografe te worden."

Stank

Een van de dingen die mij het meest is bijgebleven van het straatbeeld op Haïti, is het afval. Werkelijk overal op straat ligt troep. Soms zijn het kapotte producten, soms bedorven eten, soms zelfs dode dieren. De stank moet u er even bij denken, maar ik kan u vertellen: die valt niet mee. De Haïtianen lijken het niet eens meer te zien, laat staan te ruiken. Met onze westerse ogen kijken we naar al dat afval langs de kant van de weg en we denken: waarom ruimt niemand dit op? Met zoveel werkeloosheid in een land moeten er toch genoeg mensen zijn die wat tijd over hebben? Waarom maken ze het hier niet schoner, gezonder, gezelliger?

Hoe ver staat zo'n open afvalberg af van het leven dat wij kennen. Een leven waarin meer en meer aandacht is voor schoon en milieuvriendelijk leven. Wij scheiden ons afval. We recyclen elektrische apparaten en batterijen. Ook ik rij regelmatig met een achterbak vol oud papier naar de milieustraat.

Zoals u in de brief hebt kunnen lezen, zijn we volop bezig de duurzaamheid van het kinderdorp te vergroten. Niet omdat we niets anders meer te doen hebben, of omdat we geld over hebben. Maar omdat we geloven in een schone aarde, niet alleen hier, maar ook op Haïti.

Heeft Haïti nog een lange weg te gaan? Zeker weten. Waarschijnlijk nog een langere weg dan wij hier in Nederland. Maar hoe mooi zou het zijn als wij als stichting ook op dat vlak het goede voorbeeld mogen geven op Haïti? Dat we in de praktijk kunnen laten zien dat ook dit rentmeesterschap is? Helpt u mee?

Robin Vlug, voorzitter Hart voor Haïti

Dankbaar voor het kinderdorp: Van apotheker naar tante

Rosemene is 45 jaar oud en nooit getrouwd geweest. Zij is geboren in Thiotte, een klein dorpje zonder elektriciteit of stromend water. Als Rosemene 15 jaar oud is, gaat ze naar Port au Prince om verder te leren. Rosemene: "Die mogelijkheid was er niet in Thiotte. Mijn familie had een huis(je) in Port au Prince, dus ging ik daar wonen met mijn drie broers en vier zusjes. In de vakanties ging ik terug naar Thiotte, maar de rest van het jaar bleef ik in Port-au-Prince om te leren voor apothekersassistente."

Als op 12 januari 2010 de grote aardbeving heel Haiti op zijn kop zet, wordt de apotheek waar Rosemene dan al heel wat jaren werkt –net als veel andere gebouwen en huizen- volledig verwoest. Rosemene is haar baan kwijt. Ze vertelt hier over: "Het leven is moeilijk op Haiti, zeker als je geen werk hebt. Gelukkig kende ik Wilcie Smoorenburg, de vrouw van Johan. Zij komt oorspronkelijk ook uit Thiotte, waar haar vader jarenlang pastoor is geweest. Wilcie vroeg mij of ik op het dorp wilde

komen werken, omdat er nieuwe appartementen werden gebouwd." De nieuwe appartementen zorgden ook voor werkgelegenheid: er moesten bijvoorbeeld verzorgsters komen voor de kinderen. Rosemene wordt een van hen. In november 2010 begint ze in een appartement met 14 meisjes.

Van apothekersassistente naar 'tante' blijkt niet gemakkelijk. Van de ene op de andere dag moet Rosemene 14 kinderen verzorgen en opvoeden. "Ik moest mijn hele leven veranderen, want werken in een apotheek en met klanten omgaan is heel wat anders dan voor kinderen zorgen, zeker omdat ik zelf nooit kinderen heb gehad." Ondanks haar nieuwe baan en werktijden kan Rosemene het contact met haar familie in stand houden: "Ik heb gelukkig nog altijd een goed contact met mijn familie. Ik werk telkens 3 weken en ben dan vervolgens 7 dagen vrij, die tijd verdeel ik tussen ons huis in Thiotte en het huis in Port au Prince, dus ik mis niet zoveel."

Alhoewel het even wennen voor haar was is Rosemene nog altijd blij dat ze deze kans heeft gekregen. Er is altijd veel te doen op het kinderdorp, niet alleen door het grote gezin wat ze nu heeft, maar ook door de vele activiteiten die daarbij komen kijken. Rosemene: "De overgang van apotheker naar een tante van 14 kinderen vond ik best moeilijk, maar ik heb er geen spijt van. Ik begrijp dat ik heel veel kan betekenen voor hen, en dat doet me goed."

Bid en dankt u ook weer mee voor Haïti?

- Dank God dat het werk op het kinderdorp goed verloopt. Dat er nu bijvoorbeeld ook ruimte is voor Johan en Wilcie om een tijd op werkverlof te gaan.
- Blijf bidden voor de veiligheid van de kinderen en de medewerkers
- Bid voor bescherming van de medewerkers als zij het kinderdorp verlaten. Er zijn toch nog steeds bendes actief die voor veel onrust zorgen.
- Bid voor Johan en Wilcie die van 6 september t/m 24 oktober in Nederland zullen zijn. Zij hopen spijkers met koppen te kunnen slaan over een zonne-energieproject dat op stapel staat. Dat zij goede contacten mogen leggen voor verdere ondersteuning van het project.
- Bid voor het bestuur hier in Nederland en op Haïti. Voor wijsheid, geduld en inzicht.
- Bid dat Gods Geest mag blijven waaien over dit project in alles wat zij doen.
- Bid dat er genoeg financiële ondersteuning zal zijn om dit werk te mogen blijven doen.

www.hartvoorhaiti.nl
www.facebook.com/hartvoorhaiti

Vacatures bij Hart voor Haïti

We zoeken nog steeds mensen die ons -op vrijwillige basis- willen ondersteunen bij dit bijzondere werk in Nederland.

Ben jij een wonder op social media, wil jij de redactie van de nieuwsbrief versterken of wil jij meedenken over de toekomst van de stichting in het bestuur?

Mail naar info@hartvoorhaiti.nl en ontdek hoe bijzonder het is om op deze manier te mogen bijdragen!

Waar is de nieuwe generatie zendingelingen?

Ruim 46 jaar geleden ging ik met mijn vrouw, ons zoontje van 2½ en een baby van 3 maanden oud in het geloof naar Martinique. Ik had een uitstekende baan als vertegenwoordiger en een goed salaris, maar sinds mijn bekering in augustus 1963, ik was toen 20 jaar oud, wist ik dat God mij had geroepen voor de zending. Acht jaar later deed die gelegenheid zich voor en stond ik voor de keuze: gaan of niet gaan? We maakten de keuze om te gaan en velen verklaarden ons voor gek. Je hebt een prachtige baan met een mooie auto van de zaak, en dat ga je inruilen voor een onzeker bestaan, zonder salaris, in het geloof, naar een land waarvan je niets weet, waarvan je de taal niet eens spreekt? En dat met twee kinderen, ben je wel goed bij je hoofd?

‘Deze generatie wil geen offers meer brengen!’

Nu 46 jaar later kan ik zeggen dat als God je roept, Hij er voor je is. Hoewel mijn leven niet altijd makkelijk is verlopen, hebben we 10 jaar mogen werken op Martinique met heel veel zegen. We hebben nooit honger gehad en hadden altijd genoeg geld om ons huis te betalen, naar een dokter te gaan als dat nodig was, een (tweedehands) auto te kopen en we hebben heel veel mogen betekenen voor vele mensen.

Na 10 jaar werden we geroepen voor Haïti, vergeleken met Martinique een vreselijk en gevaarlijk land. Een land dat een bloedige revolutie kent, vier staatsgrepen, opstanden, een burgeroorlog, cyclonen, een verschrikkelijke aardbeving en nog meer. Maar God heeft ons bevestigd! We hebben een kinderdorp kunnen bouwen waar meer dan 500 kinderen zijn opgegroeid tot volwassenen. We hebben scholen gebouwd waar duizenden kinderen door de jaren heen scholing hebben gehad. Daarnaast hebben we een ‘ouden van dagen’ tehuis opgericht, kerken gesticht en een bijbelschool opgezet. We hebben hulp geboden bij de rampen waar je in Haïti op kunt wachten, mensen weer hoop gegeven en zijn bovenal een licht geweest in de grote duisternis waarin Haïti verkeerd. We hebben vele offers moeten brengen, maar Hij was altijd bij ons.

Afgelopen 29 augustus werd ik 75 jaar en nog altijd zoeken we naar mensen die ons kunnen helpen en straks dit werk kunnen voortzetten, maar het lijkt erop alsof die mensen er niet meer zijn. Ik sprak van de week met Bobby Burnett, een Amerikaan en oprichter van stichting *Love a Child*. Hij is 71 jaar en heeft dezelfde problemen, hij kan geen mensen vinden die willen blijven. Voor een paar maanden misschien, maar niet voor jaren. Bobby zei: “Johan, deze generatie wil geen offers meer brengen!” Komt het door de opvoeding? Verreweg de meesten van ons groeien op in weelde, zoekt men een makkelijk leven? Of is het een dieper probleem... de tweede of derde generatie die door hun ouders meegenomen zijn naar de kerk maar nooit hun leven aan Jezus hebben gegeven? Ook op Haïti zien we dit probleem.

Hoe het ook zij, wij blijven bidden dat er op het juiste moment mensen zullen komen met een roeping van God die nodig is om het vol te houden op een zendingsveld, mensen die een zegen mogen zijn. Zendingswerk is in deze tijd veel meer dan het evangelie preken, hoewel dat altijd de basis is, maar een groot deel is ook ontwikkelingswerk, mensen de kans geven op een beter leven. Terugkijkend heb ik absoluut geen spijt dat God me heeft geroepen en ik hoop nog een aantal jaren dit werk voort te mogen zetten.

Johan Smoorenburg

Kees Goedhart

Zending is niet een liefhebberij van een paar avonturiers, maar een ‘must’ voor elke christen die ook maar enigszins bewogen is over zijn/haar medemens. Daarom: blijf dit werk steunen!

Comité van aanbeveling

Kees Goedhart
(Zending en Gemeente);
Elly Zuiderveld-Nieman
(duo Elly en Rikkert);
Bert van Leeuwen
(EO-presentator);
Peter Vlug sr. en Else Vlug
(Stichting Opwekking);
Peter Rothuizen
(erevoorzitter Hart voor Haïti);
Prof. dr. Cees Dekker,
(hoogleraar TU Delft).

Bestuur

Robin Vlug, voorzitter
André Siezenga, secretaris
Reinoud Talsma, penningmeester
Ronald Maat
Henk Bosman

Colofon

Redactie

Robin Vlug
Leontine van Dijk
Mariëlle van Holland
Christina de Kok
Anita van der Ree

Opmaak en druk

Stout Grafische Dienstverlening
Gedrukt op FSC gecertificeerd papier

Donateurscontact

Anita van der Ree
Postbus 23, 2230 AA Rijnsburg
06-543 269 57
info@hartvoorhaiti.nl
www.hartvoorhaiti.nl
K.v.K.nr.: 41152664

Fondation Coeur pour Haïti

Johan Smoorenburg
B.P. 15999
Petion - Ville
Haïti

IBAN: NL76 INGB 000 5361685
(BIC: INGB NL2A)

IBAN: NL24 DEUT 0501162194
(BIC: DEUT NL2N)

Giften t.n.v. Stichting Hart voor Haïti,
Pijnacker